

RUBAİ MISRALARINDA HİKMET DAMLALARI (33)

ŞAİR ALİ ÖZDOĞAN

ÂDEMİ GÖR

Kimi dem neş'e demi kimi dem hüzün demi
Makamatla seyerân eylerken gör âdemi
Neşe hüzün eldemi sen bir bak nağmede mi
Makamatla seyerân eylerken gör âdemi

SÖYLESE BİLİM

Hayat nedir ya insan ne niçin bu kısa film
Murâdı nedir yapanın onu söyler mi bilim
Bekleyenle doldu gülüm mâzi denilen mezar
Haber var mı olduk bîzar ölüm geliyor ölüm

HAL-İ MELÂL

Gıybet hased sû-i zan
Sözünden taşar niza'n
Fitne kenardan sızan
Arzundan sonra iz'an
Hakkına hiç yok rızan
Sen hey herkese kızan
Düzgün mü senin hizan
Evin Araban faiz
Gözler harama hâiz
Torpil olmuş ferâiz
Nefsîni kıldın vâiz
Bütün ettiğin câiz
Sen hey herkese kızan
Düzgün mü senin hizan

YAZIK OLMUŞ MAYA

Katl-i vicdan eylemişten dur eyleme mübâyâ
Zehri koyar kolonyaya aman bekleme hayâ
Telâşe verir millete asıl sebep illete
Düşmüş hâl-i rezâlete yazık bozulmuş maya

BİR YUDUM DÜNYA

Bir yudum dünya kim içe amma sermest olmaya
Bırakmaz ateş-i firâk sermesti mest olmaya
Binler hikmet çeşmesi var tez sen ânı bul gönül
Bul da âb-ı hayata gül bulan derdest olmaya

PERDE-İ HAYA

Yırtılıp da atılmış çoktan perde-i hayâ
Nerden geldi Allah'ım bunca karışık maya
İçte ruh gâib amma dış süslü zâhiri pâk
Hiç susmayan dile bak kuldan da utanmaya

BİMAR-I AŞK

Gönül düşme bir daha bimâr-ı aşka asla
Mısralar yandı yasla gör ateşle kıyasla
Ah gönül çare ise başın sîneye yasla
Mısralar yandı yasla gör ateşle kıyasla

KORONA

Fırsat dedi nefsi ona
Ruha bulaştı korona
Beden sağ amma ölüdür
Sen hep paradan sor ona

MİSAL-İ HÛT

Taam mıdır birbirine şu âdem misâl-i hut
Ne tedenni gavga-i kut hut'a der âdemi yut

HANGİ ÇAĞ

Hangi çağ bu diye diye sürüp gitmez ki hayat
Ah ölüm var ister anla ister inadda dayat
Ruhuma yâre imiş ânı kanattı firak
Ah şu deli gönlümün eylediği cevvr'e bak
Desem mi âşıkânâ hâr için gülü bırak
Ah şu deli gönlümün eylediği cevvr'e bak

TENEKE

İnsan yaratılanı zannetme melâike
Boynunda uyarı var nefis taşır tehlike
Ger hikmet ile baksan hâlini eyler âyân
Elmas kalbî yaşayan nef's düşkünü teneke

AŞK DENEN MUAMMA

O da Leyla gibidir fânidir fâni gönül
Mecnun misali seven hanidir hani gönül
Şu aşk denen muamma firaktır yakar amma
Kimden bul düşme gama Sânidir Sâni gönül

ÂDEM NİÇİN DÜŞTÜ BU HALE

Nefes vü nef's mi âdem niçün düştü bu hâle
Terakki-yi ruh erdem ah nâdide merhâle
Zaman-ı âhirdir bu şehri gün gibi geçüb
Şol üç günü tüketüb yakın eyler visâle

AŞKTAN ANLAMAYANLAR

Ne Ferhâd ne Mecnûn ne leylâda aşk
Ne candan habersiz süheylâda aşk
O meftûn-u camlar ne anlar ne aşk
Gönüller ki ondan o mevlâda aşk

AH GÖNÜL

Biâtı bezm-i elestte tende bî-hûş ah gönül
Hayât-ı cism'e dil-beste cûş-u hurûş ah gönül
Gâh tiz seste gâh âheste gizde sevdalı kafeste
Âbı hayat son nefeste eylese nûş ah gönül

GÖNÜL KIRIK

Gönül kırık yaralanmış hazanda sanki hezâr
Ne nağmenin tadı kalmış ne aşka kıldı nazar
Ki gam içinde gönüller o goncalara mezar
Ne nağmenin tadı kalmış ne aşka kıldı nazar

MAHPUS MUYUM BEDENDE

İstemem beni ben'de mahpus muyum bedende
Beni bana bırakma eyleme nef's'e bende
Şol nefsin tuzağı çok can kalır gibi tende
Vâveylâyı koparır kendi sur'u ötende